

ל'ג ט' ס' הלכה :

והקבעה להם צו בכיה לזרות ויום עיבור החדש קרי מועד : ה"א דללה תעשו צמועדיכם דכתיב בטוף פרתה פינתם לא קאי ארנא חדש אלף אשאר ימים טובים דכתיב בתריה דליקרי רגל דהכי נמי לא קאי 'אשבת ותמיד ומזכרי' ליה קרא בסמוך :

שבן יש בן לד תמור - פר"ח שכן ישן לפני הדיבור וכמאן דאמר (תנינה דף ו') עולה שהקריבו ישראל במדבר עולה תמיד הואי ולחם הפנים אומר ריב"א מוכתיב תמיד ילפינן ליה דמשמע אפינו בשבת ובחורת כהנים איכא מאן דדריש דתמיד דחי שבת מוכתב ביה תמיד ומיאו מתרי מניינא הוא מלי למילף כולהו 'ואומר ר"י דשמואל יש שום פירכא דחי לאו הכי אמאי לריך קרא בשאר - וקשה דבפרק קמא דיבמות (דף ה:) בעי למימר פשה וזוהי לא תעשה שיש צו כרת מפסח ותמיד ופריך מה לפסח ותמיד שכן ישן לפני הדיבור ואמאי לא יליף משאר קרבנות זיבור, דלמי שבת כדמשקינן הכא* : **דללא** אשכחן תנא דלית ליה טומאה הותרה אלף ר' יהודה - ואם תאמר מאי אולמא דר"ש טפי מדרבי יהודה אדרבה אשכחן בני סאולואוהו (טיובין דף מו:)

שעירי ראשי חדשים איצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא הא לא כתיב בהו מועד קמ"ל דראש חדש איקרי מועד כדאב"י *דאמר אב"י תמוז דהאי שתא מלווי מלויה דכתיב קרא עלי מועד לשבור בחורי למימרא דכולהו ממועד אתו מנהגי מילי *דתנו רבנן וידבר משה את מועדי ה' מה תלמוד לומר לפי שלא למדנו אלא לתמיד ופסח שנאמר בהו במועדו במועדו *ואפילו בשבת במועדו ואפילו במומאה שאר קרבנות ציבור מניין לרבות עומר והקרב עמו שתי הלחם והקרב עמם ת"ל וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל הכתוב קבעו מועד אחד לכולן וכל הני למה לי צריכי דאי כתב רחמנא תמיד הוה אמינא תמיד שבן תדיר וכליל אבל פסח לא קמ"ל ואי כתב רחמנא פסח פסח שהוא ענוש כרת אבל תמיד דאין ענוש כרת אימא לא קמ"ל ואי כתב רחמנא הני תרתי הוה אמינא הני הוא *יש בהן צד תמור תמיד תדיר וכליל פסח שהוא ענוש כרת אבל שאר קרבנות ציבור אימא לא כתב רחמנא אלה תעשו לה' במועדיכם ואי כתב רחמנא אלה תעשו לה' במועדיכם הוה אמינא שאר קרבנות ציבור הבאין לכפר אבל עומר ושתי הלחם דאין באין לכפר אלא להתיר בעלמא נינהו לא קמ"ל ואי כתב רחמנא עומר ושתי הלחם להודייהו הוה אמינא אדרבה עומר ושתי הלחם דאלימי דבאין להתיר אבל הנך לא קמ"ל סבריה *דלכולי עלמא טומאה דחוויה היא בציבור ובעי' ציץ לרצות דליכא תנא דשמעת ליה דאמר טומאה הותרה בציבור אלא רבי יהודה דתניא *ציץ בין שישנו על מצחו ובין שאינו על מצחו מרצה דברי ר"ש ר' יהודה אומר יעודיהו על מצחו מרצה אין עודיהו על מצחו אינו מרצה אמר לו ר"ש בהן גדול ביום הכפורים יוכיח שאינו על מצחו ומרצה אמר לו הנח ליום הכפורים שמומאה הותרה בציבור מכלל דר"ש סבר טומאה דחוויה היא בציבור ודכולי עלמא יאין הציץ מרצה על אכילות דליכא תנא דשמעת ליה דאמר *הציץ מרצה על אכילות אלא ר"א דתניא *ר"א אומר הציץ מרצה על אכילות רבי יוסי אומר אין הציץ מרצה על אכילות נימא מתניתין דלא כרבי יהושע דתניא *ועשית עולותיך הבשר והדם רבי יהושע אומר 'אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם רבי אליעזר אומר דם אף על פי שאין בשר שנאמר *ודם זבחך ישפך ומה אני מקיים ועשית עולותיך הבשר והדם לומר לך *מה דם בזריקה אף בשר בזריקה הוה אומר *לול קמן יש בין כבש למזבח ורבי יהושע נמי הכתיב ודם זבחך ישפך אמר לך הא כתיב גביה והבשר תאכל והני

וידבר משה וגו' - בחורת כהנים הוא גבי עומר ושתי הלחם : שלא למדנו כו' שנאמר כסן מועד - לזרות שבת וטומאה : צמועדי - משמע לא יעבור זמן ואפילו הן טמאין ואפילו הוא שבת : אלף אשאר ימים טובים פינתם כתיב גבי מוספים : מניין לרבות עומר והקרב עמו - ועשיתם ביום הגיפסכ וגו' (ויקרא כג) : ושתי הלחם - והכבשים הקרבין עמהם האמור בחורת כהנים והינם אמורים בפרשת פינתם : פ"ל - בשליה ה"א פרשתא דשור או כשב או עז וידבר משה וגו' : כל הני למס לי - לכחוב חד וליתי הגך מנייה : שאר קרבנות זיבור - מוספין דעולה מכפרת אעשה כדתיבא ביומא (דף לו-) אין עולה בזה אלף על עשה ולא תעשה שיתק לעשה : עומר ושתי הלחם אינן באין אלא לסמיך - סבריה - האמוראין בני ישיבה היו סבורין כן לפיך הולך להם לישאל הא דבעי לקמייה לימא מתניתין דלא כר' יהושע : דחויי - אף על גב דלכשרה רחמנא למיתי בטומאה לאו היתר גמור הוא אלף היכא דלא מישתכחי טהורין וכיון דלאו היתר גמור הוא בעי' לין לרזוי : ציץ שישנו על מצחו - בשעה שאירעה טומאה בקרבנות : כסן גדול ביום הכפורים יוכיח - בשעת עבודת פנים : שאינו על מצחו - דהא אין נכנסים צבדי זרב *כדאמרין (בראש השנה) (דף כו-) דאין קטגור עשה סניגור : ומר"ס - אם בזה טומאה דהא קיימא לן כל קרבנות הציבור הקבוע להן זמן דוחין את הטומאה ורבי שמעון אית ליה טומאה דחוייה היא בציבור ואי לאו משום דליץ מרצה לטומאה לא הוה מיתכשרי : טומאה סותרת בציבור - ואין קרבן זיבור לריזי הציץ אלא קרבן יחיד : ודכולי עלמא - כלומר הגך רבנן דסמא מתניתין סברי אין הציץ מרצה על אכילות על טומאה שבע בבשר ובשירי מנחה הגאכלים אלא על טומאת הדם וקמליס (ואמורין) : לימא מתניתין - דאמר עומר ושתי הלחם באין בטומאה אף על גב דבעינן ריזי לין וכן אכילות לא מרזי ומלא שאין כלן שרייסי הגרין אלא הקומן לבדו שהליץ מועיל וכן במיני דמים לא הועיל לין לבשר אלא לדם וקמני דהדם מרק : דלא כר' יוסע - דאמר אם אין בשר ראיין אין דם ראיין : אם אין בשר - ראיין כגון שנטמא או שנאבד אין הדם מרק : לול - אויר יש בין כבש למזבח לא היה ראש הכבש ממוכר למזבח שיש אויר מעט ביניהם והמסדר את האברים עומד על הכבש וזורקן על מערכת העגלים לקיים מצוה זריקה : הא כתיב ודם הכבש והכבש תאכל - אלמא אשאר קיים בעיני :

[ועי' חו"ס' כחוצות לב' כר"ה שכן וחו"ס' סניד' עג' ד"ה משום]

רבינו חננאל שהוא קרבן צבור וקביע ליה מועד לא דהיא סומאה וכלל בחד צבור משמע אפילו שעירי רגלים דהא זבחי צבור הן ואפילו שעירי ראשי חדשים כיוצא בשעירי הרגלים הם. סמיהו הוצרך להודיע כי ראש חדש נמי איקרי מועד שנאמר קרא עלי מועד : לנא רבי מילי דתרי וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל מה ת"ל לפי כו' התמיד שכן תדיר שכן כללי . פי' התמיד חובה קבועה בכל יום והוא עולה כליל מה שאין כן בפסח כי הפסח דהוא פעם בשנה ונאכל ואין לסובח סמנו אלא האיתרין בלבו ויש בפסח מה שאין בתמיד (ש"ס) [שמ"י] שאינו עושה פסח ענוש כרת שנא' (ממזכר ט"ג) והלל לעשות הפסח ונכרתה מה שאין כן בתמיד כי התמיד אין בו ענוש כרת לפיכך מרצה על אכילות לא חתיא מתני' כחוויה משום שתי הלחם :

נימא דלמא דלפי ר' יהושע - משמע משום דסבייל ליה דבעינן דם ובשר ותימה דלפי' סבייל ליה נמי יש דם אף על פי שאין בשר כיון דס"ד דטומאה דחוייה ואין הציץ מרצה על אכילות לא חתיא מתני' כחוויה משום שתי הלחם :

נימא דלמא דלפי ר' יהושע - תימה לר"י והא ע"כ כרבי יהושע חתיא דקמני סיפא ובמוקדשין אף על פי שנטמא בשר ומלכ קיים זורק את הדם משמע הא נטמאו שניהם אינו זורק והיינו כרבי יהושע כדאמר לקמן וי"ל דה"ק נימא דלא כר' יהושע והא ע"כ סיפא חתיא כחוויה ואם כן קשיא סיפא :

אוייר קמן היה בין כבש למזבח - כבאל אויר נמי היה יכול לקיים מצוה זריקה [ב] אלף לך היה אויר שע"י כך יזכר לזרוק :

דם אף על פי שאין בשר שנאמר ודם זבחך ישפך עולה ליה בעולה דיש דם אף על פי שאין בשר [מנא לן] :

שמות כט.
מנחות ע"ב [ע"ט]
[וחל טו.]
[כחוצות לב' סוטה כ"ג מטע ד']
סנהדרין י"ב יומא י'
[מנחות טו.] [לקמן ע"ח.] מנחות כ"ה.
[חוספתא דנחמ"ס כ"ד] זכמים ק'.
שם סג.
[לטייל לה.] זכמים כ"ב ק"י. [ע"ט]

דאין בהן כפרה אלא להתיר כדנרס' עומר מתיר במדינה דכין שקרב העומר בששה [עשר] בינים מותרין ישראל לאכל (תרומה) [תבואה] חדשה וכיון שהקריבו שתי הלחם בעצרת הותרו ישראל לחקייב מנחה סן התבואה ותרשה לפיכך הוצרך לכתוב (אחר במועד) (עור את מועד) שיהיו כולן דוחין ופומאה כמו שאמרו: סבריה ר"ב עוסמא דחוויה בבשר ובעי ציץ לרצות דליכא תנא דשמעת ליה דאמר סומאה הותרה היא בצבור אלא ר'